

MARGOT

Peter Thiessen

MARGOT,

DE FIETS

&

DE HEKKENSLUITER

Horizon

voor mijn grote liefde

Gelijkenissen met bestaande personen en/of gebeurtenissen zijn
wellicht niet louter toevallig.

De auteur creëerde een aangepaste soundtrack voor tijdens het lezen van dit
boek. Je vindt een afspeellijst per hoofdstuk op Spotify: Margot, de fiets & de
hekkensluis.

Deel 1

You want to believe that there's one relationship
in life that's beyond betrayal.

A relationship that's beyond that kind of hurt.

And there isn't.

Caleb Carr

1 Dinsdag, 14.22 uur

Ik kan kiezen, denkt Margot.

Met twee behendige vingerbewegingen verwijderd ze de oortjes van haar smartphone. Nu hoort ze het rubber van de wielen suizen op het gitzwarte asfalt van het nieuwe fietspad. Dat leidt haar dwars door het provinciale park, het Rivierenhof. Op het einde van het pad kan ze kiezen. Links is naar huis, rechts naar opa Lucien.

Links thuis. Rechts opa.

De afgelopen weken voelden voor Margot aan als een gigantische rollercoaster. Haar laatste examens, het verdedigen van haar eindwerk, het besef dat de vrolijke studententijd afgelopen is en er een soort van volwassen leven gaat beginnen. Maar wat haar beslissing nog veel meer heeft bepaald: de situatie thuis. Alles wat ze gedurende de laatste maanden over haar papa te weten was gekomen. De dramatische ommezwaai die haar mama in haar turbulente midlife wilde maken. En vooral de kletterende discussies en halve gezinsdrama's die daar met de regelmaat van de klok uit voortvloeiden.

Zoals het een beste vriend betaamt, was Thijs een geweldige steun en toeverlaat gebleken, zeker de laatste dagen. Hij kon meteen een passend antwoord vinden op al haar praktische vragen en twijfels. Als Margot zei: 'Thijs, regel het' – tja, dan deed hij dat. Het was Thijs die de goedkoopste route had uitgestippeld voor de eerste fase van haar wereldreis. Ze zou naar Thailand trekken, naar haar vriendin Ploy Sirawat, die samen met haar een kot had gedeeld toen ze voor een Erasmusproject zes maanden in Barcelona had verbleven.

Om daar te geraken zou ze eerst naar Italië gaan met de trein,

dan naar Servië en daar, in de hoofdstad Belgrado, vertrekt blijkbaar het goedkoopste vliegtuig naar Bangkok, zij het met een tussenstop. Thijs had haar gewezen op het internationaal paspoort dat ze moest aanvragen in het districtshuis, op de vaccinaties die ze moest halen bij het Tropisch Instituut in de Kronenburgstraat, op de bankrekening-app die in de meeste exotische landen bruikbaar was. Margot had Thijs zelfs al lachend voorgesteld om mee te gaan, maar ze zou het geen drie dagen volhouden met die gekke nerd. Ze houdt er eigenlijk wel van, van alleen-zijn.

Natuurlijk is de keuze allang gemaakt. Terwijl ze door het zomerse Rivierenhof fietst, komt er een gelukzalige glimlach op het guitige gelaat van Margot Hertogs, drieëntwintig jaar, net afgestudeerde communicatiewetenschapper aan de Universiteit van Antwerpen, België. En die glimlach verdwijnt niet als ze rechts afslaat naar het rust- en verzorgingscentrum Avondland in Wommelgem. Rechts richting opa Lucien.

Over vijf dagen zit ze op de trein. Over vijf dagen begint haar nieuwe leven, en ze is er gelukkig mee. Ze voelt geen twijfel meer of onrust. Enkel een verwachtingsvolle gloed.

Op de zachte zomerbries in haar bruine halflange haar waaien allerlei favoriete muziekjes binnen. Als in een afspeellijst dwarrelen ze *random* rond in haar geheugen: 'In My Blood' van Sam Mendes, 'Remedy' van Adèle. En ook 'Je vole', een bloedstollend mooi nummer van Louane, dat ze toevallig vijf jaar geleden ontdekte via een Franstalige Facebookkennis.

Aan het laatste voetbalveld in het park houdt Margot even halt. Ze zoekt het nummer op via Spotify. De oortjes gaan terug in. Al rijdend vertaalt ze:

Mes chers parents, je pars... Liefste ouders, ik vertrek... Ik zie jullie graag, maar ik vertrek. Je verliest een kind vanavond. Ik vlucht niet,

ik vlieg. Begrijp me goed, ik ga vliegen. Zonder drugs, zonder alcohol. Ik vlieg weg.

Margot neuriet mee als ze via de Ruggeveldlaan en de Herentalsebaan richting opa Lucien bolt. Ze stelt zich voor hoe hij zal reageren. Alleszins gaat ze er niet te veel doekjes om winden. Recht voor de raap. Zo heeft opa Lucien het ook het liefst.

– Opa, ik moet je iets vertellen. Iets dat mama en papa nog niet weten. Jij mag de eerste zijn. Ik vertrek over vijf dagen op wereldreis. Hoelang weet ik nog niet. In ieder geval weg van thuis. Voorgoed. Met mama en papa is het niet meer te doen. Ik moet daar weg. Ik ga mijn eigen weg. Maak je geen zorgen. Ik ben oké. Ik heb mijn diploma, ik heb centen. En ik heb een echt goede vriend, Thijs, die me helpt bij alles.

Ze fantaseert de glimlach op zijn gegroefde gelaat erbij, en zijn goedkeurende knik. Misschien begint hij erover dat ze haar kleine broer Felix zal missen. Heel eerlijk? Daar had ze nog niet echt bij stilgestaan. Negen jaar verschil in leeftijd is een stevige kloof. Hij zit nog in een heel andere levensfase, en dat hij nu al een tijdje op internaat verblijft, heeft de band er niet sterker op gemaakt. In ieder geval zal opa Lucien niet beginnen over het verdriet van de ouders van Margot, zijn zoon Danny en zijn schoondochter Aurélie.

Het is toch bizar hoe de menselijke genetica vreemde kronkels vertoont. Haar vader is de zoon van opa – dat kan niet ontkend worden: ze zijn even groot en hebben eenzelfde karakteristieke kop –, maar qua persoonlijkheid kunnen de twee mannen niet meer van elkaar verschillen.

Haar papa is ontzettend dominant, aanwezig, totaal niet empathisch, egocentrisch en vaak gewoon een druktemaker en een fantast. Opa is eerder gesloten, heel meevoelend, en staat altijd klaar voor anderen. Een luisterend oor. Een baken van vertrouwen.

Sinds de dood van oma Jeanne tien jaar geleden en zijn verhuis

naar het rust- en verzorgingscentrum Avondland ging zijn gezondheid wel zienderogen achteruit. Het had te maken met zijn professioneel verleden blijkbaar. Tot zijn negenendertigste levensjaar was Lucien Hertogs een voetbalprof, een bekende doelman die het naar verluidt zelfs drie keer tot in de nationale ploeg had geschopt. Over zijn internationale carrière – hij speelde bij zes verschillende clubs verspreid over Europa, van Duitsland over Joegoslavië tot Spanje – vertelde hij nauwelijks wat. In zijn benepen kamertje waren er nog maar twee schamele herinneringen aan dat verleden terug te vinden: een verkleurde ploegfoto van zijn team – Dinamo Zagreb –, waarmee hij in 1963 blijkbaar een finale van een Europees bekertoernooi speelde. En daarnaast een vergeeld krantenbericht met daarop een foto van Lucien Hertogs onder de titel: ‘Belgische hekkensluiter redt meubelen voor Dinamo Zagreb.’ Verder geen memorabilia. Ook in zijn verhalen speelde dat hoogtepunt – die finale – nooit een rol van betekenis.

Na zijn carrière als doelman was Lucien Hertogs wel blijven hangen in de sport: hij schoolde zich om tot kinesitherapeut, en dankzij dat diploma hield hij contact met de topsport. Hij begeleidde wereldbekende voetballers, wielrenners, judoka’s en andere atleten. Altijd in de schaduw, als een stille kracht op de achtergrond. Omdat hij altijd zulke fysiek inspannende bezigheden moest uitvoeren, kreeg hij gaandeweg problemen met zijn spieren en gewrichten. Nu, net na zijn vijfentachtigste verjaardag, moet hij zich tegen wil en dank voortbewegen in een rolstoel en functioneren zijn handen nog nauwelijks. Het doet Margot altijd weer pijn om geconfronteerd te worden met een reus die zo aftakelt.

Margot heeft niks met sport. Het is dan ook een thema waarmee ze tijdens haar bezoeken aan opa nooit op de proppen komt. Dat laat ze over aan haar papa.

Die kan stevig opscheppen over kleine Felix, die vroeger bij het plaatselijk clubje Schotenhof FC voetbalde, maar drie jaar geleden, net na zijn elfde verjaardag, werd ‘weggeplukt’ door de traditieclub

Berchem Sport en vandaar eerder dit jaar de transfer naar het voetbalinternaat van Sporting Anderlecht maakte. En daar hebben ze enkele weken geleden – nadat Felix topschutter was geworden op een toernooi bij Bayern München – blijkbaar twee geïnteresseerde telefoontjes gekregen: één uit Londen en één uit Spanje. Ocharme, dat kereltje moet volgende maand nog veertien worden.

Nog een paar minuten en Margot is op de plek van haar bestemming. Ze zwenkt linksaf en verlaat de drukke gewestweg die de Herentalsebaan is. Langs de lange oprijlaan naar het paviljoen waar opa zijn kamer heeft, staan de viooltjes en petunia's nog in volle bloei en die zorgen samen met de zomerse warmte voor een bijna bedwelmend aroma. Margot ademt diep in want ze weet dat haar zo dadelijk de geur wacht van oude mensen, volgeplaste broeken, en de dood.

2 Dinsdag, 14.29 uur

Als Margot haar fiets tegen de gevel van paviljoen Berkenhof zet, twijfelt ze of ze hem op slot moet zetten. Hier zullen ze hem niet pikken natuurlijk. Geen enkele bejaarde is nog in staat om te fietsen en het personeel is echt wel betrouwbaar. Langs de andere kant: zes weken geleden was haar vorige fiets ook al eens gestolen. Toen ze daarvan in het politiekantoor op de Oudaan aangifte wilde doen, beleefde ze een helse schok. Een schok met een immense impact, die haar latere beslissing zeker mee heeft bepaald. Onder begeleiding van twee flikken zag ze daar ineens haar vader binnenkomen. Ze schrokken allebei.

– Margot? Wat doe jij hier?

– Mijn fiets is gepikt. En jij?

– O, niks. Ze moeten mij een paar vragen stellen. Iets met het werk. Ik leg het straks wel uit.

Margot staart naar het slot van haar fiets en beseft: eigenlijk was het niet daar, in het politiekantoor, dat het trieste en ongelooflijke verhaal van haar vader Danny een aanvang nam. Dat gebeurde een paar weken eerder in café Defilé. Op een doordeweekse donderdagavond kwam er kort na elven plots een whatsapp binnen van Rania, Margots beste vriendin: *Ik doe mn eerste avond als jobstudent in café Défilé. Uw papa is hier. Redelijk strontzat.* Gevolgd door een hoop emoji's, variërend van grappig over verbaasd tot hilarisch. *Oei, awkward*, met een bedenkelijke smiley – dat was het enige wat Margot op dat moment kon bedenken als antwoord.

Ze wist al jaren dat haar vader met een drankprobleem worstelde.

Hij ontkende dat staalhard en kon er zich altijd wel uit lullen met platitudes als: ‘Ik weet wel wanneer ik moet stoppen’, ‘Ik kan tegen een stootje’, of: ‘Mijn lever kan niet tegen de droogte.’ Zelf beseft hij niet in wat voor ongelooflijke hufter hij verandert telkens hij aan de boemel gaat. Zowat dagelijks dus.

Na de whatsappberichten van Rania sprak ze kort daarna met haar af in koffiehuis Kolombo. Daar kreeg ze in geuren en kleuren het verslag van het gedrag van haar vader.

– Amai, Margot, ik wist niet dat uw vader zo’n hitsige beer was.

– O nee, hij heeft u toch niet lastiggevallen?

– Nee, dat niet, hij had het te druk met verhalen te vertellen aan zijn kameraden.

– Wat voor verhalen?

– Oei, waar moet ik beginnen?

Wat volgde was een aaneenschakeling van anekdotes, de ene al walgelijker dan de andere. Margot voelde zich bijna letterlijk miselijk worden.

Rania probeerde zo gedetailleerd mogelijk de escapades van Danny te reconstrueren. Over een *poppemieke* op het werk dat hij al meermaals *gepaald* had, over snoepreisjes naar Brazilië en Mexico, waaraan hij diverse soa’s had overgehouden, over een shortski-weekend met zijn maten in Chamonix, over zijn libido dat groeit met de jaren, zelfs al gaat hij al richting de vijftig. En ook over het feit dat zijn vrouw dat allemaal oké vindt.

Margot vond het in eerste instantie grof overdreven en wat ongelooftwaardig klinken. Het kon niet anders of Rania deed er een stevige schep bovenop. Of papa was misschien gewoon voze, aangebrante moppen aan het vertellen. Dat deed hij wel meer.

Om zeker te zijn, bedacht ze met Rania een soort valstrik. Als hij weer eens in café Défilé zou neerstrijken met zijn kompanen, moest Rania haar waarschuwen; dan zou Margot incognito binnenkomen en bij hem in de buurt gaan zitten om met eigen oren getuige te zijn.

Enkele dagen later, op een druilerige dinsdagnacht, liepen Margot en Thijs over de Antwerpse Vrijdagmarkt richting Défilé. Het statige Plantin en Moretus Museum wierp een dreigende schaduw op de glanzende keien van het plein. Ze waren de enige levende zielen. Allebei droegen ze een hoodie met een donkere kap, en een zonnebril. Margot zag meteen door het buitenraam dat haar vader met zijn rug naar de deur stond. Druk gesticulerend en omringd door zijn vrienden, van wie ze er een paar herkende. Ze zette zich samen met Thijs op twee krukken aan een tafeltje net achter het gezelschap. Zo kon ze perfect horen wat haar vader aan het vertellen was. Thijs ging ondertussen twee glazen rosé bestellen bij de mannelijke collega van Rania.

– Nee, jong, die Vanessa heb ik ontslagen. Platgeneukt. Da's gelijk een raceauto. Eens die gerodeerd is, is de fun eraf. Dat trekt niet meer op. Of af.

De vier maten die hem omringden, hingen aan zijn lippen en lachten luid. De pointe aan het einde van zijn zin leek wel het signaal om allemaal synchroon gulzige slokken te nemen van hun bier.

– Trouwens, die sloerie begon er ook al over dat ik moest scheiden van Aurélie. Dat ik die van ons moest dumpen. Die dacht al dat ze de lotto gewonnen had!

Opnieuw hetzelfde ritueel. Lachsalso. Gulzig drinken. Een van de vrienden, die Margot had herkend als Guy, de spits van de veteranenploeg waar haar vader al een eeuwigheid speelde, wilde het verhaal gaande houden door middel van een stoute opmerking.

– Ze was anders wel goed voorzien van oren en poten, die Vanessa, hé Danny?

– Ja, zeker. Amai. Ge weet, ik ben in feite geen tettenman. Maar de *loezen* die er bij haar aanhingen, die mochten er zijn. En perfect naturel, hé, geen siliconen. Met van die kleine tepels die keihard door haar T-shirt konden priemen, in de zomer zeker, zonder beha. Dát zag er allemaal goed uit. Maar vanonder, jong.

– Wat?

– Die slet had van die schaamlippen die er helemaal uit hingen. Dat waren echt flapdeuren. Gelijk in een saloon.

Weer een lachsalvo. Gulzig drinken.

Margot kon haar oren niet geloven. Ze staaarde minutenlang be-duusd voor zich uit.

– Maar allee, dat kunt ge toch niet op een C4 zetten – flapdeuren?

– Nee, stel je voor. GRT Trading Services beëindigt hiermee officieel het contract van de genaamde Vanessa Geurts, omwille van dwingende redenen. Flapdeuren!

Thijs zette de twee glazen op de tafel voor Margot. Zelfs door haar zonnebril heen zag hij dat ze ongelukkig was. Misschien huilde ze. Ze was in ieder geval razend. Thijs stelde geen vragen. Danny ratelde ondertussen verder.

– Wij geven die jonge secretaresses geen vaste contracten meer. Wij werken altijd via interim en die contracten kunt ge gewoon maandelijks opzeggen. Veel gemakkelijker. Ander en beter. Zonder flapdeuren!

Ondanks de wervelwind van weerzin, woede en walging die haar overviel, bleef Margot geduldig zitten. En Thijs dus ook. Ze bleven zwijgen. Margot wilde dit ongelooflijke schouwspel tot het einde meemaken. Een van de bevriende toehoorders vroeg Danny hoe hij dat bleef volhouden, al dat overspel met die jonge vrouwen. En dat gecombineerd met een drukke, succesvolle job én een gezinsleven.

– Technologie, man. Vandaag de dag maakt de moderne technologie dat allemaal veel gemakkelijker! Ik heb vier gsm's. Eentje voor Aurélie en de kids en eentje voor mijn alter ego op Tinder.

Deze keer werd er niet gulzig gedronken na de lachsalvo's, maar wat benieuwd gemonkeld. Guy merkte op dat je op Tinder toch makkelijk herkend kunt worden. Hij had dat ook eens geprobeerd en... Danny onderbrak hem halverwege zijn zin.

– Ik heb een profiel op Tinder met een foto van een man die heel sterk op mij lijkt. Een of andere Amerikaanse acteur. En als ik ga vissen en ik heb prijs, dan zeg ik direct tegen die *miekes* dat ik in

het echt nóg knapper ben. Ha ha ha... En dat is ook zo, toevallig. En het derde toestel is gewoon voor het werk.

Van het gezelschap was er één kompaan die nog net niet te veel had gedronken om tot vier te tellen.

– En de vierde gsm, Danny? Dat ga ik niet aan uw dikke neus hangen, Barre. Ik ga hier niet alles vertellen, hè. Kom schat, doe ze nog eens vol!

Rania, die zelfs niet had gemerkt dat haar vriendin ongemerkt was binnengeglipt, zette vijf nieuwe glazen pils op de toog.

Ondertussen ging de monoloog van Danny verder.

– Wat ge allemaal tegenkomt op Tinder... Man, man, man. Op een bepaald moment was er zelfs een omgebouwde vent bij. Allee, half omgebouwd! Er hing nog een klepel, die ik gelukkig op tijd heb zien hangen. Ik kon die gast wel een *saflet* rond zijn oren geven. Een mens zo bedriegen! De meeste grieten die ik uiteindelijk neuk zijn Hollandse. Waarschijnlijk omdat mijn profiel in Hoogstraten woont. Of anders zijn die gewoon geiler.

Terwijl de mannen nog vier rondjes pils dronken, bleef Danny verhalen opdissen over de vrouwen waarmee hij een of meer dates had gefikst via Tinder. Hoeveel en vooral hoe hij ze alle hoeken van de hotelkamer liet zien, hoe hij ze te gepasten tijde dumpte en verving door nieuwe en jongere exemplaren. De lichamelijke details speelden daarbij altijd de voornaamste rol. Van liefde of zelfs verliefdheid was uiteraard nooit sprake. Het ging enkel maar over scoren, naaien, buffelen, op de lijst zetten. En die lijst werd blijkbaar nauwkeurig bijgehouden. Dat wist een van de kameraden.

– Wat is de score momenteel, Danny?

– Ik zit aan achthonderdzesentachtig *foefkes*. Ik probeer aan de duizend te geraken voor ik vijftig ben.

Er steeg een goedkeurend gejuich op. Alsof ze hem tijd wilden gunnen om dat indrukwekkende cijfer die avond nog te halen, vertrokken daarop vier van de vijf vrienden naar huis. Ze wilden een taxi delen richting 's-Gravenwezel.

Het was halftwee 's nachts. Danny bleef achter met een man die een exotisch uiterlijk had. Margot dacht dat het een Italiaan was.

Plots veranderde de toon van het gesprek, en vooral het volume van de stemmen daalde. Margot had moeite om het gesprek goed te volgen. Ze aptte naar Rania om de muziek wat stiller te zetten. Die schrok en ontdekte uiteindelijk Margot en Thijs aan het tafeltje achter Danny en de andere man. Ze draaide de volumeknop drie streepjes naar links, schonk twee glazen rosé uit en bracht die met een knipoog naar haar vrienden.

Het gesprek tussen Danny en Giorgio – want zo bleek de man te heten – ging over het werk. Danny vertelde dat zijn vennoot in GRT Trading Services er binnenkort mee wou stoppen en zijn aandelen wou verkopen. Hij stelde Giorgio voor om zijn nieuwe vennoot te worden, op voorwaarde dat hij een 'nieuwe lijn' kon opstarten. Giorgio antwoordde daarop kort en duidelijk.

– Geen probleem.

– Wat spreken we dan concreet af?

– Ik zorg ervoor dat we volgende week al een eerste pakketje kunnen sturen.

– Oké. En als dat allemaal vlot loopt, brengen we daarna al het papierwerk in orde. Luister, Giorgio, met François, mijn vorige vennoot, ging het niet genoeg vooruit. Begrijpt ge? Ik wil niet bij de kleine garnalen blijven spelen. Snapt ge? Ik wil het beste van het beste, en liefst zo rap mogelijk.

– Geen flapdeuren?

– Geen flapdeuren.

De mannen vertrokken samen de nacht in, en omdat Thijs en Margot nu de enige klanten waren, draaide Rania het bordje aan de deur naar 'GESLOTEN' en deed die op slot. Ze zette zich bij haar twee vrienden aan de hoge houten tafel. Thijs was druk in de weer met zijn smartphone en stelde zijn eerste vraag van de avond.

– GRT Trading Services is blijkbaar gespecialiseerd in het verkopen van auto-onderdelen voor oldtimers? En ook de oldtimers zelf..

– Ja, ik denk het.

Margot antwoordde ietwat afwezig. Van alle andere verhalen die aan het zakelijke gesprek voorafgingen had ze letterlijk hoofdpijn gekregen. Thijs scrollde verder.

– Vooral oude Porsches 911. Dat zijn knappe bakken.

Het was de dinsdag erna dat ze haar vader in het politiekantoor op de Oudaan had gezien, met handboeien om zijn polsen en begeleid door twee agenten in burger.

3 Dinsdag, 14.34 uur

Margots fiets gaat uiteindelijk niet op slot. Wat kan het haar schelen? Als ze hem pikken, is dat maar zo. En het ligt nogal moeilijk om zo'n ding mee te nemen op de trein naar Italië, laat staan op het vliegtuig richting Thailand.

Met stevige tred stapt ze Berkenhof binnen. Niet alleen moet ze soms kokhalzen van de geur in dit gebouw, ook doet de golf van geluiden die haar telkens overspoelt pijn aan haar oren. Een kakafonie van de gruwelijkste klanken die de menselijke soort kan voortbrengen. Op het gelijkvloers is de afdeling van de zwaarst dementerende bejaarden. Ze kreunen, steunen, gillen en jammeren er eindeloos op los. Soms is er een oud moeke dat nog denkt dat ze een stersopraan in de Vlaamse Opera is en een aria uit *Aïda* ten berde brengt. Soms lijkt het alsof iemand gemarteld wordt. Soms weerklinkt er een doodsreutel.

Gelukkig is het op de eerste verdieping doorgaans een pak rustiger en ruikt het er ook frisser. Margot loopt de trap op en draait rechtsaf de gang in. De eerste kamer die ze passeert is die van mevrouw Vekens, een kokette oude tante die haar aftakelende kortetermijngeheugen compenseert met een aandoenlijke vrolijkheid. Haar deur staat altijd open en als ze vanuit de gang mevrouw Vekens ziet zitten, steekt Margot haar hand op voor een lieve groet. Ze krijgt meteen een kamerbrede glimlach als antwoord.

– Hallo, mevrouw Vekens, alles goed?

– Dag Sabrina. Ja, alles goed, hoor. Doe de groeten aan Lucien! Mevrouw Vekens heeft Margot al op alle mogelijke meisjesnamen

getrakteerd, behalve haar echte. Vandaag is het Sabrina, vorige week was het nog Annick.

De tweede deur is die van opa Lucien. Die is meestal dicht. Net als Margot is opa op zijn privacy gesteld.

Als Margot de deur opent, staat ze versteld van wat ze ziet.

Opa zit in zijn vertrouwde bruine chesterfieldzetel, maar zijn ogen zijn gesloten en zijn mond staat wagenwijd open. Een man duwt met twee handen tegen de schouders van opa, schudt hem heen en weer en sist hem toe.

– Lucien, Lucien... wakker worden!

Margot herkent de man.

– Emil?

Terwijl ze naar hem toe stapt, gaat Emil achteruit en laat daarbij Lucien los. Als een grote lappenpop valt hij voorover. Margot snelt ernaartoe en duwt haar grootvader weer met zijn rug in de zetel.

– Wat is er gebeurd? Wat doe jij hier? Opa? Opa?

Op haar beurt schudt ze opa Lucien zacht bij zijn bonkige schouders. Ze voelt aan de kaken en het voorhoofd van de oude man, en drukt dan haar vingers tegen zijn hals. Emil schraapt zijn keel.

– Is hij dood?

– Nee, ik voel nog een hartslag. Ik roep de verpleegster.

– Nee, niet doen. Kom.

Voor Margot iets kan zeggen, neemt Emil haar met een stevige hand bij de voorarm en probeert haar naar de deur te leiden. Margot kijkt Emil razend aan en roept.

– Laat me los!

Ze rukt zich heftig los, en daarbij knapt het elastiek van de armband rond haar pols. De zwarte pareltjes vallen op de grond en rollen over de linoleumvloer alle kanten op. Ook Emil verheft nu zijn stem.

– Niet roepen! Stil! Ik weet wat ik doe.

Hij laat Margots arm los en wijst naar haar grootvader. Hij spreekt traag, gedecideerd.

– Je opa zat er al zo bij toen ik hier kwam. Ik heb hem niks gedaan. Ik zweer het. We zullen op de alarmknop drukken. Ze zullen hem wel snel vinden en hem helpen. Maar ze mogen ons hier niet zien.

– Waarom? Wat? Emil, wat gebeurt er? Wat..

– Sst!

Emil drukt op de rode alarmknop naast de lichtsakelaar bij de deur en neemt Margot opnieuw bij de arm. Snel lopen ze samen de trap af en Berkenhof uit. Achter de hoek, op de kleine parking omringd door populieren, staat een grote glimmende zwarte Mercedes. Emil neemt Margot mee naar de wagen en opent het achterportier. In de wagen zit op de chauffeursstoel een donkerharige man die Margot nog nooit heeft gezien. Emil snauwt de man iets toe in een taal die ze ook nog nooit heeft gehoord. Ze rukt zich opnieuw los en kijkt Emil recht in de ogen.

– Emil. Wat. Gebeurt. Er.

Margot kent Emil van het Stedelijk Lyceum in Antwerpen, waar ze de laatste twee jaren samen in de klas zaten. In het vijfde jaar moest Emil een jaartje overdoen in de afdeling Menswetenschappen. Margot werd toen een van zijn nieuwe klasgenotes. Van begin af aan schoten ze goed met elkaar op. Niet dat er van enige verliefdheid sprake was – zeker van haar kant niet –, maar ze hadden veel gemeen en konden goed met elkaar praten. Emil was steeds heel respectvol geweest ten opzichte van Margot, en dat is iets wat ze altijd enorm apprecieert, zeker bij jongens. Er was in die twee jaar op het lyceum een hechte vriendschapsband gegroeid tussen Emil en Margot.

Lang bleef het voor haar een raadsel vanwaar hij afkomstig was. Hij had twee paspoorten: het ene was Belgisch en het andere Albanees. Terwijl zijn vader een Macedoniër was en zijn moeder een Kroatische. Of zoiets. Het was zo complex dat ze het fijne ervan is vergeten. In haar klas en vriendenkring bevonden zich wel meer jongens en meisjes met een diverse achtergrond. Ze moesten er in

hun tienerjaren vaak samen om lachen hoe dat in de politiek en in de media vaak voor negatieve oprispingen zorgde. Voor hen waren rare namen en rare kleurtjes de normaalste zaak van de wereld.

Na de middelbare school was de vriendschapsrelatie tussen Emil en Margot wat verwaterd. Zij bleef zelf in Antwerpen om een master in communicatiewetenschappen te volgen, hij ging studeren in Brussel en ging er op kot, niet ver van het Zuidstation. Ze bleven wel contact houden via whatsapp- en Instagramberichten, die soms erg persoonlijk en uitgebreid konden zijn.

Eén keer was Margot Emil nog eens tegen het lijf gelopen. Op Couleur Café, een Brussels festival, drie jaar terug tijdens het concert van Goran Bregovic. Toen had hij verteld dat hij een einde gemaakt had aan zijn rechtenstudie en in de internationale handel was gegaan. Sinds een jaar waren ook de berichten via social media in aantal verminderd. Dat vond Margot wel wat spijtig.

Zijn haar is zoals vroeger perfect in stijl: kortgeschoren in de nek en rond de oren, een ingeschoren zijstreep en uiteraard de nodige wax. Ondanks de zomerse hitte draagt hij een elegant donkergrijs pak en een stijlvol wit Armani-hemd.

Emil praat snel, opgejaagd.

– Luister, Margot, ik heb je nodig. Je moet me helpen. Ik zweer het: ik heb niks met uw opa gedaan. Hij was zo toen ik binnenkwam. Ik moest dringend iets van hem weten. Maar niemand mag mij hier zien, en zeker niet samen met u. Ik leg het allemaal uit in de auto. Alstublieft, stap in. Ik smeek.

– Wie is die man aan het stuur?

– Dat is mijn halfbroer, Amit. Hij is stom. Ik bedoel letterlijk. Hij kan niet praten. Maar hij kan ook geen Nederlands verstaan.

– En waar gaan we naartoe?

– Naar Brussel. Of ergens anders. Jij mag kiezen. Maar we moeten hier weg. Nu.

– En opa dan?

– Ze zullen hem wel helpen. Nu kunnen we niks voor hem doen.

Margot aarzelt, maar iets in zijn uitleg – of is het zijn blik? – overtuigt haar. Heeft Emil ooit tegen haar gelogen? Nee. Heeft hij haar ooit teleurgesteld? Nee. En wat is een ritje naar Brussel als ze binnen een paar dagen naar Thailand vertrekt? Ze stapt in, en Emil zet zich vooraan naast zijn halfbroer. Die schat Margot toch een pak ouder in – rond de vijfendertig misschien? Opnieuw sist Emil hem iets toe in een onverstaanbare taal, en ze vertrekken razendsnel. De lichtblauwe fiets van Margot staat nog tegen de gevel van Berkenhof.

Als de zwarte Mercedes vanuit de bloemendreef terug de Herentalsebaan op rijdt, richting de Antwerpse Ring, krijgt Margot een eerste beperkte uitleg van Emil.

– Kijk, Margot, dit is het verhaal. Uw opa, Lucien Hertogs, en mijn opa, Jovan Maricic, kennen mekaar. Ze hebben samen gespeeld bij Dinamo Zagreb, in de jaren zestig. Een fantastische ploeg was dat. Ze hebben zelfs de finale van de Europese Beker voor Bekerwinnaars gespeeld. Mijn opa is vorige maand gestorven. En op zijn sterfbed heeft hij opgebiecht – alleen tegen mij, mijn halfbroer en onze moeder – dat die finale gefixt was. Met vier zijn ze omgekocht: uw opa, mijn opa, nog een speler van voormalig Joegoslavië en een Hollander. De keeper, de laatste man en twee middenvelders. Ze zouden alle vier een enorme hoeveelheid puur goud krijgen van de voorzitter van Madrid, hun tegenstander, als ze de finale verloren. Elk van de vier kreeg een deel van een code voor een bankkluis. De tussenpersoon die de omkoping regelde, had de sleutel voor de ontcijfering van die codes. En die wist waar de kluis zich bevond. Als ze de finale zouden verliezen, zouden ze samenkomen om de safe open te doen en het goud onder elkaar te verdelen.

Margot kan nauwelijks volgen. Het lijkt te ingewikkeld om waar te zijn. Bovendien is haar opa de eerlijkste mens ter wereld. Die zou nooit valsspelen of zich laten omkopen.

Emil draait zich naar haar om en kijkt haar doordringend aan.

– Alleen hebben ze die finale gewonnen met 2-1. Ze hadden er

blijkbaar onder elkaar over gesproken en ze wilden niet valsspelen. Die beker was hen meer waard. De deal ging dus niet door. Uw grootvader pakte zo goed als alle ballen. Hij was de man van de match.

– Dus niks aan de hand?

– Mijn opa heeft me gezegd dat de voorzitter van die andere club twee weken na de finale is gestorven, maar dat de kluis nog bestaat, én dat het goud er nog in ligt. Hij heeft mij zijn code gegeven, de namen van de andere omgekochte spelers en de naam van de man die weet waar de kluis zich bevindt. Als we het slim aanpakken, zijn we binnenkort steenrijk.

– We, Emil?

– Ja, Margot, je zit er mee tussen nu. Jij moet de code van je opa te weten komen.

– Als hij nog leeft...

– Laat ons hopen.

– Echt, Emil, er mag met opa niks mislopen. Hij is de enige van de familie waar ik nog iets aan heb.

– Ik snap het.

De file op de Antwerpse Ring lost zich op en de Mercedes kan optrekken. Ze rijden de Craeybeckxtunnel in en nemen de E19 richting Brussel. Margot wil alles op een rijtje zetten. Er volgt een lange stilte.

Dan neemt Margot haar smartphone en zoekt het nummer op van RVT Avondland.

4 Dinsdag 14.44 uur

In het paviljoen Berkenhof van rust- en verzorgingscentrum Avondland loopt verpleegster Kristel Van Ostaeyen gewoontegetrouw nog even langs de kamers op de eerste verdieping. Het is bijna drie uur en haar namiddagshift zit er dus dadelijk op. Ze kijkt er al naar uit om straks met haar man Freddy mosseltjes te eten op het Sint-Annekestrand – lekker op een terrasje in de zon, glaasje witte wijn bij de hand. Een heerlijk vooruitzicht. Ze wil er zich nu nog enkel van vergewissen dat de oudjes voldoende te drinken hebben; het is weer zo'n hete dag geweest.

Bij mevrouw Vekens blijkt alles in orde. Het goedlachs besje zit breed lachend naar de deuropening te wuiven en als Kristel verschijnt, versnelt ze die handbeweging zelfs nog. Ze giechelt en wenst Kristel nog een ouderwetse *excellente soirée*. Zoals altijd hangt er flink wat zever aan haar kin.

Bij de kamer van Lucien brandt het rode alarmlichtje boven de deur. Vreemd, want meneer Hertogs heeft niet de gewoonte om die knop vaak te gebruiken. Als Kristel de kamer binnenkomt, ziet ze meteen dat er iets mis is. Hij zit naar voren geplooid in zijn zetel, het hoofd op de knieën. Schijnbaar levenloos. Ze rent naar hem toe, zet hem recht en voelt aan zijn keel. Er is gelukkig nog een hartslag.

Ze roept snel haar collega Greet erbij. Net als Kristel doet zij een eerste snelle cardiocheck en concludeert dat Lucien waarschijnlijk in een coma is gesukkeld.

Samen hebben de twee verpleegsters meer dan dertig dienst-

jaren op de teller. Ze volgen de geijkte procedures nauwgezet en beheerst.

Tien minuten later arriveert de MUG-ziekenwagen met loeiende sirene en wordt Lucien Hertogs naar het Middelheimziekenhuis overgebracht. Onderweg krijgt hij de eerste zorgen toegediend door de urgentiearts. Die slaagt er alvast in zijn hartslag te stabiliseren. Hij schat de overlevingskansen van de oude man op vijftig procent.

In het rust- en verzorgingscentrum heeft Kristel ondertussen het gsm-nummer van Danny Hertogs, de zoon van Lucien, opgezocht. Ze krijgt zijn antwoordapparaat aan de lijn, kort en krachtig: *Hallo, Danny Hertogs hier, berichten na de piep. Hi, this is Danny Hertogs, messages after the peep.*

Kristel drukt snel op het rode telefoontje. Slecht nieuws overbrengen via een antwoordapparaat vindt de ervaren verpleegster ongepast. Onder het nummer van Danny in haar notitieboekje staat dat van zijn echtgenote, en dus de schoondochter van Lucien, Aurélie Boeckx.

– Hallo, met Aura?

– Met Aurélie Hertogs, alstublieft?

– Eh... ja.

– Dag mevrouw, met Kristel Van Ostaeyen van het RVT Avondland.

– Oei. Ja?

– Ik bel u in verband met uw schoonvader Lucien.

– Er is toch niks gebeurd?

– Jawel. We denken dat hij een soort beroerte heeft gehad. We hebben de hulpdiensten gebeld en...

– 't Is niet waar! Oei, oei. Ik kom direct!

Vooraleer Kristel kan reageren dat zoiets niet nodig is en dat een ambulance Lucien al heeft meegenomen naar het Middelheimziekenhuis voor de eerste dringende zorgen, heeft Aurélie al ingelegd.

Dat betekent voor Kristel helaas overuren. Zij zal moeten wach-

ten op de schoondochter van Lucien Hertogs. En Freddy zal daarvoor wat moeten wachten op zijn mosselen.

De telefoon van het RVT rinkelt.

– Met RVT Avondland, met Kristel.

– Dag Kristel, met Margot, de kleindochter van Lucien. Ik wilde gewoon eens horen hoe het met opa is.

– Oh, Margot, ik had net je moeder aan de lijn. Je bent niet samen?

– Nee, ik ben niet thuis.

– Uw opa heeft blijkbaar een soort beroerte gehad. Hij is door de MUG meegenomen naar het Middelheim ziekenhuis. Dat heb ik uw mama ook juist verteld.

– En hoe gaat het met hem?

– Hij is nog buiten bewustzijn maar volgens de urgentiearts is zijn toestand nu redelijk stabiel.

– Wat wil dat zeggen?

– Dat zijn overlevingskansen toch redelijk groot zijn.

– Oké, bedankt Kristel.

5 Dinsdag, 14.53 uur

Margot legt de smartphone zuchtend in haar schoot. Ze ziet dat Emil haar aankijkt vanuit de spiegel in zijn zonneklep. Hij heeft duidelijk meegeluisterd.

- En? Hoe gaat het met opa?
- Hij is naar het ziekenhuis gebracht. Middelheim. Volgens de dokter zou hij het wel overleven.
- We zullen contact blijven houden.

De gedachten van Margot tollen rond in haar hoofd: de toestand van opa, het verhaal van Emil, de omkoping in het voetbal vroeger

...

Ze wilde op wereldreis vertrekken maar dit was echt niet de manier waarop. Binnen een paar dagen wil ze de trein op.

Haar gedachten dwalen af naar de redenen waarom ze per se weg wil, weg van thuis. Misschien ook de reden waarom ze hier nu quasi-onbewogen in een onbekende zwarte Mercedes zit, richting Brussel, met een oude jeugdvriend en zijn stomme halfbroer, die er blijkbaar geen moeite mee heeft om op de E19 meer dan honderd zestig kilometer per uur te vlammen.

Na de scènes met haar vader in café Défilé en de confrontatie in het politiekantoor op de Oudaan was Margot diezelfde avond thuis naar hem toe gestapt. Hij lag met zijn benen wijd open naar een buitenlandse voetbalwedstrijd te kijken, één arm onder zijn hoofd,

één hand voortdurend zijn smartphone checkend. Margots vader had de gewoonte om te gokken op de wedstrijden die hij bekeek. Dat dreef de spanning op. Gelukkig floot de scheidsrechter net de eerste helft ten einde.

- Heb je even?
- Tuurlijk, zet u. Glaasje wijn?
- Nee, dank u.

Voor de zekerheid goot Danny zijn glas nog maar eens vol met een Siciliaanse Primitivo. Hij nam meteen een forse slok, en een grote hand zoute pinda's, die hij met de nodige schrokgeluiden oprat. Voor etiquette of gewoon elementaire beleefdheid ben je bij Danny Hertogs doorgaans aan het verkeerde adres.

– Daarstraks in het politiegebouw op de Oudaan, wat was daar aan de hand?

- O, dat. Maak u geen zorgen, schatteke.

Hij klopte joviaal op haar knie. Margot schuifelde ongemakkelijk in de zetel.

– Papa, als er niks aan de hand is, brengen ze u niet met handboeien aan bij de politie binnen.

– Nee, oké. Er was wel iets aan de hand. Maar ge moet me beloven dat ge niks tegen de mama gaat zeggen. Ze weet van niks en ik wil haar niet ongerust maken.

- Oké.

– Ge weet misschien: een paar weken geleden is François Du-bois, die samen met mij baas was van GRT Trading Services, ermee gestopt. Hij heeft zijn aandelen verkocht en is op pensioen gegaan. En omdat ze bij een verkoop van aandelen altijd een financieel onderzoek instellen, zijn ze op iets gestoten. François heeft blijkbaar andere zaken in- en uitgevoerd dan oldtimers en auto-onderdelen. Die grijze muis heeft dingen over de grens gebracht zonder die aan te geven.

- Gesmokkeld dus?
- Ik weet niet of dat de correcte term is. En nu verdenken ze mij

ervan dat ik dat wist en dat ik zelfs onder één hoedje speelde. Maar ik heb ze dus uitgelegd dat ik van niks weet en dat ze de verkeerde meehadden. Bibi heeft er de ballen mee te maken. Punt aan de lijn. En direct begint de tweede helft.

Margot was honderd procent zeker dat haar vader zat te liegen. Hoe dan ook, ze vond de hele situatie geschikt om meteen haar eigen toekomstplannen te ontvouwen. Om er korte metten mee te maken. Ze nam de afstandsbediening en zette de televisie af.

– Papa, even heel serieus. Ik ben zo goed als afgestudeerd. Ik heb een beslissing genomen. Ik wil weg, papa. Ik wil iets anders. Ik wil de wereld zien. Ik weet niet goed hoe ik het moet uitleggen.

– Schatje toch, dat is toch normaal? Op uw leeftijd wil iedereen dat.

Hij toverde de schoonste glimlach tevoorschijn. De glorieuze plooiën in zijn lippen die hij vast en zeker al duizend keer gebruikt had tijdens zijn feestnachten. De lach waarmee hij waarschijnlijk ook zijn meest recente secretaresse in een goedkoop hotelbed heeft gekregen. De lach waarmee hij op zoveel foto's staat. Met zijn vrouw, tussen zijn prachtige kinderen, met zijn maten na een overwinning van RAFC. De lach ook die hij geperfectioneerd heeft voor zijn Tinderdates.

Margot irriteerde zich eraan dat hij nog altijd dacht dat ze een tiener was. Gelukkig begon hij niet door haar haren te strijken. Dat is echt hatelijk.

– Papa, het gaat niet alleen over mij. Het gaat ook over mama, over Felix, over mij en over u. Ik denk dat we allemaal aan een nieuw leven moeten beginnen. Of niet soms?

Margot merkte aan zijn lichaamstaal dat hij eenvoudigweg niet wilde begrijpen wat ze bedoelde. De huichelaar. Tijdens de cursus filosofie van haar eerste bachelor had ze een tekst bestudeerd waar dat zelfstandig naamwoord een prominente rol speelde: huichelaar. Een mooi woord. Rond van klank. Efficiënt in zijn toon. Stilaan sijnpelde het besef door dat het woord perfect paste bij haar vader: Danny de huichelaar.

– Een nieuw leven beginnen? Dat gaat toch niet? Dat is toch niet zo simpel? Denk toch eens twee minuten na. We kunnen toch niet alles zomaar wegslijten?

– Wat bedoelt ge: alles?

– Alles ja: ons gezin, ons huis, ons zwembad.

– Uw ego, uw fantasieën, uw dubbelleven?

De kleur in zijn donkere ogen veranderde plotsklaps. Zijn oogleden gingen verder open dan normaal; er scheen een macabere gloed uit zijn pupillen. Margot beseftte: er zit een andere man in mijn vader. Een monster.

– Maar allee, Margot, wat zegt ge nu?

– Ik ben een paar dingen te weten gekomen, papa.

– Welke dingen? Van wie?

– Dat doet er toch niet toe?

– Ha, nee, zeker. Gij komt hier een stelling poneren en ik mag niet weten van wie ze komt? Zo gaat dat niet, hè juffrouw.

Hij heeft waarschijnlijk weer naar een politiek debat zitten kijken, vermoedde Margot. *Villa Politica* of zo. De laatste maanden werkte papa meer en meer van thuis uit. Dat is de moderne tijd, zei hij.

Dan zat hij met zijn laptop voor de tv naar de meest stompzinnige programma's te kijken. Een stelling poneren, hij zou zo'n frase nooit zelf kunnen verzinnen. Eigenlijk was hij geen prater, maar iemand die alleen onzin uitkraamde. Een producent van een eideloze stroom bagger. Iemand die ze moest bannen uit haar leven, dat wist Margot nu wel zeker.

– Papa, kunnen we dat laten, zo'n reacties? En gewoon eerlijk zijn of zo?

– Ja, maar eerlijk? Hoe of wat? Weet ge wat? Denk maar eens goed na over uw woorden. Ik moet weg. En geen woord tegen uw moeder, hè. Geen woord.

Bij die laatste uithaal priemde hij met zijn lange wijsvinger richting Margot. Hij klonk dreigender dan hij ooit had geklonken.

Met stevige passen liep hij richting de hal, stapte zijn schoenen in, trok zijn leren vest aan en knalde de voordeur met een klap dicht. Margot hoorde hoe hij met scheurende banden zijn Porsche de laan in joeg. Ze besepte dat de betekenis van haar woorden, de drastische boodschap dat ze zou vertrekken, totaal niet was doorgedrongen tot die stijfkop van hem. Ze had hem alleen meer dan ongerust gemaakt door te zeggen dat ze een en ander te weten was gekomen.